

РЕШЕНИЕ

№ 2241

гр. София, 27.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.03.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **13439** по описа за **2019** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от К. И. Г. срещу РЕШЕНИЕ № 191391 от 13.08.2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 13-ти състав, постановено по нахд № 16522/2018г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния закон. Изложени са твърдения, че в хода на протеклото административно-наказателно производство от АНО са допуснати процесуални нарушения, защото не е описана ясно и точно фактическата обстановка, както и липсва съответствие между нея и правната квалификация на деянието. Същото представлявало и маловажен случай, тъй като не са настъпили никакви вредни последици за държавата или трети лица. Касаторът моли да се постанови решение, с което да бъде отменено решение от 13.08.2019г. на СРС, НО, 13-ти състав по нахд № 16522/2018г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № 351071-F386132/01.08.2018г. на Зам.Директор на ТД на НАП-С..

Ответникът- Зам.Директор на ТД на НАП-С. се представлява в проведеното открито съдебно заседание от юрк. П. Г., който оспорва жалбата и изразява становище за нейната неоснователност. Заявена е и претенция за присъждане разноски в процеса, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е неоснователна и решението на СРС следва да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение № 191391 от 13.08.2019г. по нахд № 16522/2018г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 13-ти състав е потвърдил наказателно постановление НП № 351071-F386132/01.08.2018г. на Зам.Директор на ТД на НАП-С., с което на основание чл.5 ал.1 от ЗОПБ на [фирма], представлявано от К. И. Г. е било наложено наказание-имуществена санкция в размер на сумата от 5 000.00 лева за извършено нарушение по чл.3 ал.1 т.1 от ЗОПБ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя В. Б. Ф. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че е доказано от обективна страна извършването на вмененото нарушение, в хода на проведеното административно-наказателно производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения, както и не са налице условията по см. на чл.28 ЗАНН за определяне на случая като „маловажен”. Санкцията е наложена в абсолютно определен размер в съответствие с чл.27 ал.1 от ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 13-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При извършена проверка в периода 23.11.2017г.- 24.04.2018г. на [фирма] е било констатирано, че на 24.01.2018г. е извършено плащане в брой в размер на сумата от 10 000.00 лева в полза на [фирма]. Между двете дружества е бил сключен договор за заем за срок от 5 години, като върху цялата сума от 10 000.00 лева се начислява и лихва. Така извършеното плащане не попадало в ограниченията по чл.2 т.1-т.7 от ЗОПБ. При тези фактически установявания, е прието, че дружеството е нарушило разпоредбата на чл.3 ал.1 т.1 от ЗОПБ, като е било длъжно да извърши чрез превод или внасяне по платежна сметка плащане на посочената сума от 10 000.00 лева, а не в брой.

В тази връзка и в присъствието на двама свидетели е бил съставен АУАН № F386132/22.05.2018г. и въз основа на него оспореното НП № 351071-F386132/01.08.2018г. от Зам.Директора на ТД на НАП-С..

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

При вярно установената от СРС, НО, 13-ти състав фактическа обстановка настоящият състав също приема, че при издаване на наказателното постановление не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са обуславяли

отмяната му. И в АУАН от 22.05.2018г. и в НП от 01.08.2018г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълна индивидуализация на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало [фирма], представлявано от К. И. Г. да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактичката обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено.

По съществуващото на спора, правилно е обосновано от СРС, че обжалваното НП № 351071-F386132/01.08.2018г. е издадено от материално компетентен административно-наказващ орган- Зам.Директор на ТД на НАП- С. /Заповед № ЗЦУ-ОПР-17/17.05.2018г./ и в съответствие с материалния закон. [фирма], представлявано от К. И. Г. е извършило административното нарушение по чл. 3 ал.1 т.1 от ЗОПБ, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност. В случая под административно-наказателна отговорност е подведено юридическото лице, поради което не е необходимо да бъде доказвана вина по аргумент от чл.83 ЗАНН. От субективна страна вината не е елемент от фактическия състав на нарушението, тъй като е ангажирана отговорността на юридическо лице. Неговата отговорност е обективна, безвиновна.

Съгласно чл.3 ал.1 т.1 от ЗОПБ „плащанията на територията на страната се извършват само чрез превод или внасяне по платежна сметка, когато са на стойност, равна на или надвишаваща 10 000 лв.“.

С оглед разясненията, дадени в Тълкувателно решение № 3/18.05.2012г. по т.дело №3/2011г. на ВКС на РБ, задължително на основание чл.130 ал.2 ЗСВ за съдилищата, следва категорично да се приеме, че на 24.01.2018г. е извършено „плащане” по см. на чл.3 ал.1 от ЗОПБ на посочената сума от 10 000.00 лева, на основание сключен договор за заем с [фирма].

Съгласно чл.2 т.1-т.7 от ЗОПБ законът не се прилага при: тегленето и внасянето на пари в брой от/в собствени платежни сметки; тегленето и внасянето на пари в брой от/в сметки на недееспособни и ограничено дееспособни лица, на съпрузи и роднини по права линия; сделките с чуждестранна валута в наличност по занятие; операциите с банкноти и монети, страна по които е Българската народна банка; замяната от банки на повредени български банкноти и монети; изплащането на трудови възнаграждения по смисъла на КТ, изплащането на гарантираните влогове по смисъла на Закона за гарантиране на влоговете в банките. Следователно, предоставянето на парични средства въз основа на сключен договор за заем не попада в изключенията, визиращи в тази разпоредба, поради което се включва в приложното поле на чл.3 ал.1 от ЗОПБ.

За извършеното административно нарушение по чл.3 ал.1 т.1 от ЗОПБ, в санкционната норма на чл.5 ал.1 от ЗОПБ е предвидено, че на юридически лица се налага имуществена санкция в размер на 50 % от общия размер на направеното

плащане. В настоящия случай, доколкото стойността на извършеното плащане е 10 000.00 лева, правилно и законосъобразно размерът на наложената от АНО имуществена санкция е определен на 5 000.00 лева.

Възприемат и се споделят и правните изводи на СРС, НО, 13-ти състав, че извършеното административно нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН - такъв, при който извършеното административно нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид.

Съвкупната преценка на всички тези обстоятелства трябва да обуслови във всеки конкретен случай по-ниска степен на обществена опасност на конкретното извършено нарушение в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от същия вид. По принцип е възможно и формалните /на просто извършване/ административни нарушения да се определят за маловажни, но същите следва да се отличават от обикновените, типични нарушения от този вид. За съставомерността на деянието законът не поставя изискване от това да са настъпили каквито и да е вредни последици за някой субект или за Държавата като цяло. Правната теория и съдебната практика е последователна и непротиворечива по въпроса, че обстоятелствата, визирани от състава, очертават в тяхната съвкупност онова именно типично общественоопасно деяние, което нормата запрещава като престъпление, респ. нарушение от даден вид. Обусловената от тях типична обществена опасност на деянието е съобразена при фиксиране на общоустановената в него санкция, поради което тези обстоятелства не могат след това да се явят едновременно като такива, които определят и индивидуалната тежест на конкретното нарушение от този вид, и следващото се за него индивидуализирано наказание.

Анализирайки приложените по делото доказателства, касационната инстанция заключава, че в конкретния случай не може да се приложи разпоредбата на чл.28 ЗАНН. Проверката за наличие на основанията за това включва в обсега си обективни и субективните признаци, касаещи: степента на обществена опасност на деянието и дееца и сравнението с други сходни и типични за деянието хипотези; съдебното минало и административните нарушения, извършени от нарушителя, постигане целите на наказанието, въпреки освобождаването от административно-наказателна отговорност, отношението на извършителя към извършеното и към последиците от извършеното, възрастта и имотното състояние на извършителя и други. Административният съд, действащ като касационна инстанция, извършвайки служебна проверка за съответствието на първоинстанционното решение с материалния закон, в който се включва и проверката за маловажност на деянието по чл.28 ЗАНН, въз основа на събраните доказателства, установи следното: В конкретния случай извършеното деяние е застрашило обществените отношения, предмет на защита, с достатъчна интензивност, за да се приеме, че същото е административно нарушение. След извършена служебна проверка, съдът установи, че за същите административни нарушения, [фирма] е било санкционирано с издаването на НП № 351125-F386156/01.08.2018г. и НП № 351094-F386140/01.08.2018г. на Зам.Директора на ТД на НАП-С.. Към настоящия момент и двата наказателни акта са влезли в законна сила. /вж.решение № 3180/13.05.2019г. по канд № 2367/2019г. на АССГ, I КС и решение № 6855/14.11.2019г. по канд № 9563/2019г. на АССГ, XIV КС/

Ето защо, се формира заключение, че нарушението не е първо по ред, не е единствено и не се касае за инцидентен и изолиран случай. Нарушението се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не да се освободи касатора от реализиране на административно-наказателна отговорност. Липсата на доказателства за смекчаващи отговорността на наказаното юридическо лице обстоятелства навежда на извода, че не са налице достатъчно аргументи за квалифициране на извършеното деяние като маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН / в т.см. е задължителното за съдилищата тълкувателно решение № 1/12.12.2007г. по т. дело № 1/2007г. на ВКС на РБ. /.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали първостепенният съд да потвърди наказателния акт, като при условията на чл.221 ал.2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.

По тези доводи и съображения, касационната инстанция заключава, че съдебното решение на СРС, НО, 13-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основания за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63 ал.5 ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк.П. Г., които се определят в размер на сумата от 80.00 лева на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 191391 от 13.08.2019г., постановено по нахд № 16522/2018г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 13-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от К. И. Г. със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на Териториална дирекция на НАП- С. с адрес: [населено място], [улица] сумата от 80.00 /осемдесет/ лева на основание чл.63 ал.5 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.